

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 834/8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2014, č. j. 6 A 283/2011 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím žalované ze dne 21. 7. 2011, č. j. MV-44152-4/SO-2011, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, ze dne 29. 7. 2010, č. j. CPBR-07190/CI-2010-064061, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání na základě ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“). U stěžovatele byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území České republiky, spočívající ve skutečnosti, že se účelově přihlašuje a odhlašuje u České správy sociálního zabezpečení, a to jen proto, aby získal potřebné potvrzení podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný k odvolacím námitkám stěžovatele uvedl, že z dikce příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců plyne, že cizinec je povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. Stěžovateli bylo uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání a bylo jeho povinností plnit účel pobytu a odvádět příspěvek České správě sociálního zabezpečení. Uvedenou povinnost stěžovatel nesplnil a pobýval na území České republiky nadále, přestože přestal splňovat podmínku pro udělení víza. K odvolací námitce nerozlišování mezi překážkou závažnou a překážkou, která závažná není, žalovaný uvedl, že z dikce ust. § 30 odst. 1, § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že cizinec může pobývat na území ČR, jestliže plní povolený účel pobytu. Skutečnost, že cizinec při odhlášení na Okresní správě sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) uvedl, že přerušil nebo ukončil činnost, je dostatečným důvodem pro zrušení či neprodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, protože cizinec nepodniká (i přesto, že je nadále držitelem platného živnostenského oprávnění), tedy neplní účel pobytu. Živnostenské oprávnění jeho držitele opravňuje k vykonávání určité činnosti v souladu se zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), což však nemění nic na skutečnosti, že pokud cizinec svého oprávnění podnikat fakticky nevyužívá, neplní účel, pro který byl jeho pobyt na území ČR povolen.

II.

Napadený rozsudek městského soudu

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 6 A 283/2011 - 36, dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že cizinec může pobývat na území, pokud fakticky plní povolený účel pobytu po celou dobu, na kterou byl pobyt povolen. Podle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, policie pobyt zruší, jestliže byla zjištěna jiná překážka pobytu cizince na území. Taková překážka byla dle městského soudu zjištěna správním orgánem ze sdělení OSSZ Brno - venkov ze dne 22. 6. 2010, z něhož vyplynulo, že stěžovatel jako osoba samostatně výdělečně činná střídavě vykonával a ukončoval podnikatelskou činnost; byl veden jako osoba samostatně výdělečně činná od 7. 5. do 26. 6. 2008 a dále pak až od 17. 5. 2010. Stěžovatel tedy v době předcházející rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 2. 6. 2010 takřka dva roky nebyl přihlášen v systému sociálního pojištění, z čehož je možné dovodit, že nepodnikal, nedosahoval příjmů a do systému se přihlásil dne 17. 5. 2010 jen účelově, aby mohl podat žádost o prodloužení povolení k pobytu.

Dle městského soudu v této souvislosti nelze nepřihlédnout k tomu, že se stěžovatel obdobně choval již od roku 2006. Ze skutečností zjištěných správními orgány podle městského soudu plyne, že přihlašování a odhlašování u OSSZ stěžovatel obchází právní předpisy, když neplní své povinnosti jako osoba samostatně výdělečně činná.

pokračování

Jestliže stěžovatel nepodnikal, musel si být dle názoru městského soudu vědom skutečnosti, že neplní účel, pro který mu byl pobyt povolen. V daném případě stěžovatel po dobu dvou let povoleného pobytu nebyl účasten sociálního zabezpečení a znovu se přihlásil až krátce před termínem podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Je tedy zřejmé, že povolení k pobytu nevyužíval k účelu, pro který mu bylo uděleno.

Městský soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že napadené rozhodnutí neobsahovalo výklad pojmu „závažná překážka“, a proto má všechny znaky libovůle. S touto námitkou se dle městského soudu žalovaný vypořádal uvedením, že závažnou překážkou je, když stěžovatel neplní účel pobytu po celou dobu, na kterou bylo povolení vydáno. Žalovaný se přitom touto skutečností zabýval dostatečně a zdůvodnil, proč se stěžovatel přihlásil jako osoba samostatně výdělečně činná na OSSZ Brno - venkov právě v období od 7. 5. 2008 do 26. 6. 2008, kdy s ním bylo vedeno správní řízení o povolení k dlouhodobému pobytu, a tuto činnost ukončil den poté, kdy mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu předáno. Znovu se pak stěžovatel přihlásil jako osoba samostatně výdělečně činná až dne 17. 5. 2010, přičemž následně dne 2. 6. 2010 opětovně požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu.

Tvrzení stěžovatele o nedostatku zakázek v období hospodářské krize proto není věrohodné a nebyla prokázána ani pravidelnost a stálost finančních prostředků stěžovatele jako jedna z podmínek pro prodloužení dlouhodobého pobytu. Ze skutečností zjištěných správními orgány nepochybně podle městského soudu vyplývá, že přihlašování a odhlašování u OSSZ stěžovatel obchází právní předpisy, když neplní své povinnosti osoby samostatně výdělečně činné, a to být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a tyto platit.

III.

Kasační stížnost

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel uvádí, že z napadeného rozsudku, jakož i z rozhodnutí správních orgánů, není zřejmý výklad § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, zejména zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince. V českém právním řádu se pojem překážka běžně vyskytuje. Vždy se jedná o stav, který objektivně něco znemožňuje. Správní orgány neuvádějí, jak vykládají právní pojem překážka pobytu a zda jej vykládají v souladu s tím, jak ho právní řád užívá. Zejména pak nijak neobjasňují, jak rozlišují mezi překážkou závažnou a překážkou, která závažná není. Jejich rozhodnutí má proto dle stěžovatele všechny znaky libovůle.

Do této otázky podle stěžovatele nevnesl jasno ani napadený rozsudek městského soudu, který je podle jeho názoru nepřezkoumatelný. Ani městský soud totiž neobjasňuje, proč neplnění účelu pobytu cizincem považuje za překážku v pobytu závažnou a nikoli za překážku, která závažná není. Pro srovnání stěžovatel odkázal na obsáhlou a podrobnou judikaturu týkající se obdobného termínu užívaného zákonem o pobytu cizinců - „závažný způsob narušení veřejného pořádku“. Právě z důvodu použitého slova „závažnost“, je podle

stěžovatele třeba, aby závažná překážka v pobytu byla v praxi shledávána v obdobných případech jako závažné narušení veřejného pořádku.

V případě porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců (tedy taktéž porušení povinnosti plnit účel pobytu), je podle názoru stěžovatele nutno rozhodovat podle § 56 odst. 2 písm. c) téhož zákona, dle něhož se vízum neudělí cizinci, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Porušil-li stěžovatel neplněním účelu pobytu povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, měla být jeho žádost zamítnuta podle ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, což je pro stěžovatele výhodnější, protože 5 let po porušení zákonné povinnosti už k této skutečnosti při povolování pobytu nemůže být přihlíženo. Jestliže však bylo použito ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, je tím stěžovatel poškozen, neboť ustanovení o jiné závažné překážce pobytu bude v jeho případě použito kdykoliv bez ohledu na počet uplynulých let.

S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí městského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. A.

Aplikovatelný právní rámec

§ 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců

(3) Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

§ 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců

(3) Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců

pokračování

(2) Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže

[...]

b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

§ 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců¹

(1) Vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže

[...]

k) pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

§ 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců²

(2) Vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže

[...]

c) v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

IV. B.

Meritorní posouzení věci

Námítky, které jsou stěžovatelem vznášeny, byly zdejším soudem již v několika případech vypořádány (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35, 15. 4. 2014, č. j. 2 As 75/2013 - 52 a ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35 (všechny tyto rozsudky jsou dostupné na adrese www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů, k nimž dospěl odchýlit, proto i z nich bude v dalším vycházet.

V projednávané věci stěžovatel namítá, že není zřejmé, jak správní orgány a městský soud vykládají a aplikují § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců; napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. V dalším kasačním bodu stěžovatel namítá, že „závažnost“ překážky pro účely rozhodnutí o udělení dlouhodobého pobytu má být vykládána stejně jako „závažnost způsobu narušení veřejného pořádku“. Závěrem stěžovatel namítá, že porušil-li neplněním účelu pobytu povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, měla být jeho žádost zamítnuta podle ust. § 56 odst. 2 písm. b), tj. nikoliv na

¹ Nyní § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

² Nyní § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

základě § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Tvrdí, že je poškozen, neboť ustanovení o „jiné závažné překážce“ bude u něj použito kdykoliv v budoucnu.

Kasační soud se musel nejdříve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Byla-li by totiž tato vada skutečně shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí dle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal.

Aby byl rozsudek přezkoumatelný, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou vznesl stěžovatel, lze kupříkladu poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS. Dle uvedených rozsudků je nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů dána, jestliže krajský soud opomene vypořádat některou ze žalobních námitek, příp. tehdy není-li z napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení ve správní žalobě a proč jsou vznášené námitky liché, mylné či vyvrácené.

Po posouzení obou správních rozhodnutí, jakož i napadeného rozsudku, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů, stejně jako rozhodnutí městského soudu, požadavkům přezkoumatelnosti odpovídají. Ostatně z kasační stížnosti plyne, že stěžovatel obsahu správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu dostatečně porozuměl. Skutečnost, že se závěry městského soudu nesouhlasí, není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost.

V dané věci je předmětem řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů. Ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů není možno prodloužit, shledá-li policie důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza v souladu s § 37 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgány v případě žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu aplikovaly ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, přestal-li cizinec splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na citované ustanovení použily § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, dle kterého policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí vízum, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Výkladem citovaných ustanovení se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, a 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69. V posledně uvedeném rozsudku ze dne 19. 1. 2012 zdejší soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud se [...] neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z*

pokračování

ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonem způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců.“

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, rovněž zabýval otázkou výkladu pojmu „závažná překážka“, kdy dovodil: „V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003 – 53, dostupný na www.nssoud.cz).“

Stejně tak lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 Azs 154/2014 - 45, v němž bylo vysloveno: „Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány nesprávně posoudily vzájemný vztah § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Domnívá se, že nelze použít druhé z těchto ustanovení jako způsob, jakým obejít nedostatky ve splnění skutkové podstaty § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vztahem těchto dvou ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, na což krajský soud ostatně stěžovatelku upozornil. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Mezi jiné závažné překážky pobytu cizince na území je podle tohoto rozsudku možné zařadit i neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen. [...] Jelikož v nyní projednávané věci neshledává Nejvyšší správní soud důvod odklonit se od způsobu, jakým byla tato otázka hodnocena v jeho předchozí judikatuře, lze učinit dílčí závěr, že na případ stěžovatelky bylo možné aplikovat ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona.“

Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci také ve vztahu k výkladu pojmu „závažná překážka“ z obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu „závažná překážka“ pobytu stěžovatele na území České republiky. Správní orgány ve svých rozhodnutích aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání stěžovatele podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od OSSZ. K předmětné námitce stěžovatele je dále nutné konstatovat, že správní rozhodnutí jako individuální správní akt má jeho adresátu na podkladě konkrétních

individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe. Stejně tak ve svém rozhodnutí učinil i městský soud, který v napadeném rozsudku individualizovaným způsobem uvedl, jaká skutková zjištění v případě stěžovatele vedla ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců správní orgán k závěru o naplnění skutkové podstaty závažné překážky neplnění účelu pobytu cizince na území, která v jeho případě vedla k neprodloužení dlouhodobého pobytu.

K otázce splnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu lze dále uvést, že zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplní tento účel, je na místě mu povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužit. Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je přitom třeba ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v případě jeho udělení za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Podnikatelem je osoba, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (srov. ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, či § 2 odst. 1 zrušeného zákona č. 513/1991, obchodní zákoník). Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil jen formální evidenci v příslušných rejstřících, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, ale faktický výkon podnikatelské činnosti. K výše uvedeným závěrům srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, a ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50.

Namítá-li stěžovatel, že je třeba důvody pro použití § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vykládat stejně jako v případech, kdy zákon užívá slovní spojení „závažný způsob narušení veřejného pořádku“, není tato argumentace důvodná, neboť ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců s „*narušením veřejného pořádku*“ důvod pro neudělení dlouhodobého víza nespojuje.

Z výše uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud neplnění účelu povoleného pobytu podřazuje ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr byl ostatně potvrzen i usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 1387/12, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69 (citace výše). Zdejší soud ani neshledal žádné důvody pro odklon od tohoto ustáleného právního názoru.

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že rozsudek městského soudu (ale také rozhodnutí obou správních orgánů) je zcela přezkoumatelný a městský soud rovněž dospěl ke správným skutkovým a právním závěrům. Kasační námitky stěžovatele proto důvodné nejsou.

pokračování

Závěrem lze jen pro úplnost uvést, že zdejšímu soudu neuniklo, že stěžovateli již byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 4. 2012, č. j. OAM-9392-25/TP-2010, udělen trvalý pobyt na území České republiky.

V.

Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu